In zaak 60/80,

JACOBUS KINDERMANN, ambtenaar van de Commissie van de EG, wonende 1040 Brussel, 60 Smaragdlaan, bijgestaan en vertegenwoordigd door G. Vandersanden, advocaat te Brussel, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg bij N. Edon, 2, rue Goethe,

verzoeker,

tegen

COMMISSIE VAN DE EUROPESE GEMEENSCHAPPEN, vertegenwoordigd door haar juridisch adviseur J.-P. Delahousse, als gemachtigde, bijgestaan door D. Jacob, advocaat te Brussel, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg bij M. Cervino, bâtiment Jean Monnet, Kirchberg,

verweerster,

betreffende een verzoek tot nietigverklaring van verweersters besluit van 4 oktober 1979, strekkende tot overplaatsing (herplaatsing) — per 2 januari 1980 — van verzoeker van het DG IX-D-3 naar het DG IX-D-8,

wijst

HET HOF VAN JUSTITIE (Eerste kamer),

samengesteld als volgt: T. Koopmans, kamerpresident, A. O'Keeffe en G. Bosco, rechters,

advocaat-generaal: G. Reischl
griffier: J. A. Pompe, adjunct-griffier

het navolgende

ARREST

De feiten

De feiten en de argumenten, door partijen tijdens de schriftelijke behandeling voorgedragen, kunnen worden samengevat als volgt:

I — *Feiten en schriftelijke behandeling*

In 1973 zijn de vertaaldiensten van de Commissie gereorganiseerd: de verschillende vertaalsecties die deel uitmaakten van de oude afdeling IX-D-3 „Vertaling: algemene zaken" die werd verheven tot directoraat (IX-D „Vertaling, documentatie, vermenigvuldiging, bibliotheek"), werden (zes) afdelingen (IX-D-4 t/m 9). De structuur van de taalkundige diensten werd dus de volgende:

— de nieuwe afdeling IX-D-3 „Algemene zaken" omvat:
  — het bureau voor de planning
  — de pool
  — het terminologiebureau;

— rechtstreeks onder het hoofd van die afdeling worden geplaatst de vertalers die zijn gesteld ter beschikking van de verschillende directoraten-generaal, hetgeen met name ook geldt voor de vertalers die zijn gesteld ter beschikking van de Administratieve Commissie voor de sociale zekerheid van migrerende werknemers (Commission administrative pour la sécurité sociale des travailleurs migrants CASSTM);

— de zes linguistieke afdelingen (IX-D-4 t/m 9) worden voor de uitvoering der administratieve taken geplaatst onder de afdeling IX-D-3 „Algemene zaken", voor de vervulling van bedoelde taken handelende in opdracht en krachtens delegatie van de directeur van het directoraat IX-D.

Na op 15 juni 1959 tot hulpvertaler te zijn benoemd, werd de heer Kindermann bij besluit van 3 december 1962 per 1 januari 1962 vast aangesteld als ambtenaar in de rang LA 6 en op de Nederlandse vertaalsectie tewerkgesteld. Hij zag zich tijdens zijn loopbaan gesteld ter beschikking van verschillende diensten, waaronder het Directoraat-generaal concurrentie (DG IV) en — sinds 1 februari 1970 — de CASSTM.

Op 2 augustus 1979 riep de heer Ciancio, directeur van het Directoraat-generaal Personeelszaken en algemeen beheer, waaronder verzoeker in hiërarchieke zin ressorteerde, alle voor de CASSTM werkzame vertalers bijeen voor een informatieve vergadering, waarop werd medegedeeld dat de „gedetacheerde" vertalers die sedert 10 jaar op een bijzondere dienst hadden gewerkt, naar de vertaalafdelingen voor hun onderscheiden moedertalen zouden worden teruggezonden. Verzoeker was tijdens deze vergadering afwezig.

Op 4 september 1979 ontving de heer Kindermann een 22 augustus 1979 gedagtekend rondschrijven van de heer Ciancio, waarbij hij van zijn nieuwe tewerkstelling — per 2 januari 1980 — op het DG IX-D-8 (vertaalafdeling: Nederlandse vertalingen) werd verwit-

tigd. In diezelfde nota werd gewaagd van het streven der Commissie „haar personeelsleden, nadat zij vrij lang op dezelfde diensten in dezelfde functie werkzaam waren geweest, zoveel mogelijk en met inaanmerkingneming van het dienstbelang te belasten met andere, met hun statutaire positie overeenkomende taken en hen op die manier meer ervaring te laten opdoen".

In een tot de heer Ciancio gerichte nota van 29 augustus 1979, had de heer Schneider, secretaris-generaal van de CASSTM en hoofd van de afdeling „Sociale zekerheid van migrerende werknemers" (DG V-D-3), onder wie verzoeker, wat de beoordeling van zijn werk betreft, ressorteerde, er zijn bezorgdheid over uitgesproken dat de op zijn dienst „gedetacheerde" vertalers elders zouden worden geplaatst, hetgeen stellig een terugslag op de goede gang van zaken zou hebben. Hij verzocht de heer Ciancio op zijn besluit terug te komen en, mocht dat niet mogelijk zijn, hem in ieder geval voldoende tijd te laten om de nodige vervangende personeelsleden te vinden en in te werken in de ondankbare taken die hun te wachten stonden.

Op 17 september 1979 deed de heer Kindermann de heer Ciancio een nota toekomen, waarin hij het besluit van 22 augustus 1979 om verschillende redenen aanvocht. Zonder antwoord van de administratie te hebben ontvangen, diende hij op 3 oktober 1979 een tegen genoemd besluit gerichte klacht in.

Op 4 oktober 1979 ontving verzoeker het door de heer Tugendhat ondertekende besluit waarbij post LA 5/4 èn de betrokken ambtenaar, de heer Kindermann, „in het dienstbelang" van de afdeling IX-D-3 naar de afdeling IX-D-8 werden overgeplaatst. Op 12 oktober 1979 heeft verzoeker zich krachtens artikel 90, lid 2, van het Statuut, over dat besluit beklaagd.

Toen op die klacht binnen de daartoe gestelde termijn van vier maanden geen antwoord was ontvangen, ging verzoeker in beroep bij het Hof van Justitie; zijn beroepschrift is op 21 februari 1980 ter griffie ingekomen.

De schriftelijke behandeling heeft een normaal verloop gehad.

Op rapport van de rechter-rapporteur en de advocaat-generaal gehoord, heeft het Hof (Eerste kamer) besloten zonder instructie tot de mondelinge behandeling over te gaan.

II — Conclusies van partijen

Verzoeker concludeert dat het den Hove behage:

— zijn vordering ontvankelijk te verklaren en het door de heer Tugendhat op 4 oktober 1979 genomen besluit houdende zijn herplaatsing per 1 januari 1980 van het DG IX-D-3 naar DG IX-D-8, nietig te verklaren;

— verweerster in de kosten te verwijzen.

Verweerster concludeert dat het den Hove behage:

— het beroep niet ontvankelijk, althans ongegrond te verklaren;

— verzoeker in de kosten te verwijzen,

alle rechten voorbehouden.

Verzoeker heeft voor repliek geconcludeerd dat het den Hove behage:

— de heer Schneider als getuige te doen dagvaarden.

III — Middelen en argumenten van partijen

1. De ontvankelijkheid

Verweerster betoogt dat het bestreden besluit in organieke zin geen wijziging gebracht heeft in verzoekers dienstverband, laat staan in zijn statutaire positie. Functioneel gezien hield het besluit alleen in dat hij niet langer ter beschikking van de CASSTM zou staan en met post en al van de afdeling IX-D-3 naar de afdeling IX-D-8 zou worden overgeplaatst. Ook aard en niveau van verzoekers vertaalwerk zou ongewijzigd zijn gebleven; het bestreden besluit was te beschouwen als een eenvoudige maatregel, de interne organisatie van de dienst betreffende, die hem niet kon bezwaren en zich derhalve niet leent voor nietigverklaring in de zin van artikel 91 van het Statuut.

Verzoeker wijst er in zijn conclusie van repliek op dat, al zou er te dezen moeten worden onderscheiden tussen een overplaatsingsbesluit en een herplaatsingsbesluit — des neen —, een besluit tot herplaatsing (waarbij de overgeplaatste ambtenaar zijn post meeneemt) als waarvan in casu sprake is, aan dezelfde materiële voorwaarden moet voldoen als en overplaatsing; dit zou door de vertegenwoordiger van de Commissie tijdens de mondelinge behandeling van een eerdere zaak zijn erkend (vgl. conclusie van de advocaat-generaal Mayras, gev. zaken 33 en 75/79, Kuhner, nog niet gepubliceerd).

Bij de bestreden handeling zou verzoekers tewerkstelling zijn gewijzigd. Zou het alleen om de terbeschikkingstelling gaan, waarom moet het in personeelsaangelegenheden lid der Commissie er dan aan te pas komen? Het besluit een terbeschikkingstelling te beëindigen kan een voor beroep vatbare handeling zijn: de gewraakte maatregel leidt tot ernstiger nadelen dan in den regel aan interne organisatorische maatregelen verbonden zijn.

De *Commissie* betoogt harerzijds dat het gewraakte besluit niet als een overplaatsing is te beschouwen: uit het feit dat verzoeker zijn post „meenam" blijkt wel dat er geen vacature bestond. Anderzijds was het de wijziging van de administratieve structuur der vertaaldiensten, zoals die inmiddels heeft plaatsgehad, die ertoe leidde dat het besluit formeel moest worden genomen door het met personeelsaangelegenheden belaste lid der Commissie. Tenslotte waren de „omstandigheden" waarin het besluit tot beëindiging van verzoekers terbeschikkingstelling is genomen, niet van dien aard dat de hierbedoelde inter-organisatorische maatregel er bezwarend door werd.

2. Ten principale

Verzoeker betoogt primair dat het te zijnen aanzien genomen overplaatsingsbesluit noch in overeenstemming is met de bedoelingen waarmede de Commissie in de te dezen op 24 november 1976 vastgestelde bepalingen („Mededelingen van de administratie nr. 134") de mobiliteit van het personeel heeft willen bevorderen, noch beantwoordt aan de daarbij te volgen procedure, zodat er de rechtsgrondslag aan zou ontbreken:

— de door zijn directoraat-generaal opgestelde „prévisions de mobilité du personnel" waren hem niet bekend;

— zijn loopbaan is LA 5/4, terwijl het mobiliteitsbeleid allereerst bedoeld was voor ambtenaren in de loopbanen A 7/6 en B 5/4;

— er zijn geen gegadigden voor overplaatsing opgeroepen, (waardoor de beoogde mobiliteit niet dwangmatig maar op basis van vrijwilligheid had kunnen plaatshebben);

— verzoeker heeft vroeger te zijnen aanzien genomen soortgelijke maatregelen vrijwillig aanvaard, waaruit wel blijkt dat men in besluiten ter bevordering van de mobiliteit niet in de eerste plaats aan hem behoefde te denken;

— de dienst waaruit verzoeker voortkomt is een gespecialiseerde dienst, de „herplaatsing" deed serieuze problemen rijzen en ter verzekering van een normaal rendement had hij een inwerkperiode nodig.

Subsidiair betoogt verzoeker dat, mocht de „herplaatsing" maatregel als een soort overplaatsing of detachering zijn te beschouwen, de voorwaarden, waaraan voor zulke maatregelen moet zijn voldaan, in casu niet als vervuld waren te beschouwen; de Commissie zou zich dan ook aan détournement de pouvoir hebben schuldig gemaakt.

Het bestreden besluit zou schending inhouden van artikel 7, lid 1, van het Statuut, omdat het met miskenning van het dienstbelang werd genomen: waar hij op de CASSTM zeer gespecialiseerd vertaalwerk had te verrichten, waarvoor een betrekkelijk lange inwerkperiode noodzakelijk was, konden er aan zijn vertrek voor de goede gang van zaken op de dienst alleen maar betreurenswaardige gevolgen verbonden zijn (vgl. de nota van de heer Schneider). Anderzijds was verzoeker niet bekend met de noodzaak het vertalend personeel van het DG IX-D-8 te versterken. Ook betwist hij de juistheid van het standpunt, door de Commissie met betrekking tot zijn belangen ingenomen: door overplaatsing zouden de promotiekansen, welke hij zich bij de CASSTM had verworven, op de tocht komen te staan.

Ook zouden de voor overplaatsing geldende voorschriften niet zijn nageleefd. Aanplakking of plaatsing in het maandelijks personeelsbulletin (artikel 25, derde alinea, van het Statuut) zijn achterwege gebleven en een vacature was er niet (artikel 29, lid 1).

De voor detachering voorgeschreven procedure is geschonden: verzoeker was, in de zin van artikel 37 van het Statuut, niet gedetacheerd. Zijn positie kon in ieder opzicht worden vergeleken met die van de ter beschikking van de juridische dienst gestelde „reviseurs-juristen" die, als het gaat om bijzondere instructies hun werk betreffende, bij voortduring en uitsluitend onder de directeur-generaal van die dienst gesteld zijn. Tot de procedure welke tot het onderhavig overplaatsingsbesluit leidde, had, zo nodig, het initiatief moeten worden genomen door het DG V, waaronder verzoeker voor de uitvoering van zijn dagelijkse werkzaamheden ressorteerde, en niet zoals in casu is geschied, door het DG IX.

Verzoeker concludeert dat de reden van zijn nieuwe tewerkstelling elders, buiten het dienstverband, is te zoeken. Die reden is zijns inziens mogelijkerwijs te vinden in een meningsverschil, gerezen tussen een ambtenaar en het hoofd van de vertaaldienst bij de CASSTM als gespecialiseerde dienst, dat ook tot „overplaatsing" van andere vertalers heeft geleid. In samenhang bezien zou de jegens verzoeker genomen maatregel uitsluitend

zijn bedoeld om aan een verkapte disciplinaire maatregel, jegens een ander getroffen, een schijn van objectiviteit te verlenen.

De *Commissie* heeft doen zeggen voor antwoord dat de ten aanzien van verzoeker en een aantal zijner collega's genomen maatregel geenszins een toepassing inhoudt van de bepalingen door de Commissie op 14 november 1976 in het belang van de mobiliteit van het personeel genomen; zoals verzoeker zelf heeft opgemerkt had men daarmede allereerst ambtenaren in de loopbanen A 7/6 en B 5/4 op het oog. Buiten die bepalingen om, ziet de administratie er in het dienstbelang én in het belang harer ambtenaren op toe dat zij zich, voor zover mogelijk, van tijd tot tijd met andere taken belast zien.

Men heeft in casu niet te maken met een overplaatsingsbesluit: er was geen vacature, zodat de voor overplaatsing voorziene procedure niet kon worden gevolgd. Dit blijkt wel uit het arrest, door het Hof gewezen in de zaak 61/70 (Vistosi, Jurispr. 1971, blz. 535) waarin werd overwogen dat „bij overbrenging van een ambt zonder wezenlijke verandering van de daaraan verbonden functies, geen nieuw ambt wordt ingesteld; dat er ... geen sprake is van een vacature en bijgevolg evenmin van een verplichting de daartoe voorgeschreven procedure in te leiden, indien een ambtenaar met het overgebrachte ambt dat hij vervulde, wordt overgeplaatst". In casu is er in zijn functies geen wijziging gebracht: voor en na had hij zich op de Nederlandse vertaaldienst te wijden aan met zijn rang overeenkomend vertaalwerk.

Verzoeker heeft voorts niet aangetoond dat het hierbedoelde besluit met miskenning van het dienstbelang zou zijn genomen. De nota van de heer Schneider vermag zijn standpunt niet te staven, immers de heer Schneider erkent dat de opportuniteit van een wijziging van het dienstverband der vertalers en reviseurs, een beoordelingsvraag is tot beantwoording waarvan de heer Ciancio, directeur van het directoraat IX-D bevoegd is. Voorts zou het dienstbelang meebrengen dat vertalers niet hun hele loopbaan vervullen bij een en dezelfde, als „afnemer" van hun werkkracht optredende dienst; men zie de „Guide pratique du traducteur", door het DG IX in oktober 1975 gepubliceerd. Tenslotte bestaat er geen enkele aanleiding om te geloven dat er aan verzoekers promotiekansen afbreuk wordt gedaan door de omstandigheid dat hij thans op de Nederlandse vertaalafdeling werkzaam is.

Wat betreft de vraag of de voor detachering voorziene procedure is gevolgd: verzoeker zegt zelf dat er te zijnen aanzien geen maatregel is genomen als bedoeld in artikel 37 van het Statuut. Er bestond dan ook geen reden om de procedure van artikel 38 te volgen. Verzoekers gelijkstelling van de positie van ter beschikking van de CASSTM gestelde vertalers en die van juristen-linguisten die los staan van het directoraat IX-D en blijvend zijn verbonden aan de juridische dienst waartoe zij hiërarchisch behoren, is niet ter zake dienende. Integendeel, vertalers die ter beschikking van om het even welke dienst gesteld zijn, blijven verbonden aan de afdeling „Vertaling: algemene zaken".

Het ontbreekt in casu aan objectieve, ter zake dienende en onderling overeenstemmende aanwijzingen voor détournement de pouvoir. Tussen het geschil, in juni 1979 ontstaan tussen twee voor de CASSTM werkende ambtenaren van het taalkundig kader en het bestreden besluit

bestaat geen enkel verband. Als het hiërarchisch gezag, met het behoud van goede arbeidsverhoudingen voor ogen, heeft gemeend een ambtenaar elders te moeten tewerkstellen, dan was het daartoe bevoegd, zonder dat er van oplegging van een verkapte tuchtmaatregel mag worden gesproken, en voorts zonder dat daartoe ook andere, buiten het incident staande ambtenaren behoefden te worden herplaatst.

Verzoeker heeft voor repliek geconcludeerd dat de heer Schneider zal worden gedagvaard, ten einde als getuige te worden gehoord over de vraag of het vertrek van de heer Kindermann en andere vertalers voor de goede gang van zaken op zijn dienst geen problemen heeft doen rijzen, welk antwoord als indicatief zou zijn te beschouwen met betrekking tot de vraag of de overplaatsing overeenkomstig artikel 7, lid 1, van het Statuut, dat wil zeggen alleen in het dienstbelang, is geschied.

En hoe wenselijk de bevordering van de mobiliteit van het personeel ook moge zijn, anderzijds dient volgens verzoeker ook rekening te worden gehouden met de bijzondere aard van het vertaalwerk en de daarbij te betrachten efficiency. In de „Guide pratique du traducteur" wordt de nadruk gelegd op de — voor de kwaliteit der vertaling onontbeerlijke — specialisatie (voorbeeld blz. 34):

„depuis 16 ans, les groupes des différentes expressions linquistiques de la section de traduction CASSTM travaillent au coude à coude, simultanément sur les mêmes sujets, en étroite et immédiate collaboration avec les experts de la DG V (affaires sociales). Les problèmes de documentation et de terminologie en sont grandement facilités. Les traductions y gagnent également en exactitude et le travail en efficacité et en qualité").

Verzoeker acht artikel 5, lid 3, van het Statuut geschonden omdat zijn overplaatsing, in de omstandigheden waarin zij plaats vond, voor hem een breuk in zijn loopbaan heeft betekend die hem in een ongunstiger positie bracht dan collega's die sinds jaar en dag op de gespecialiseerde diensten werken, hetgeen als discriminatie zou zijn te beschouwen.

Verzoeker meent dat er ook in strijd is gehandeld met de plicht van iedere administratie voor het belang van haar personeel op te komen: zijn herplaatsing bemoeilijkte zijn carrière, terwijl de Commissie hem deed geloven dat ertoe was besloten om met de mobiliteit verband houdende redenen, die zich na de in 1976 genomen maatregelen hadden doen gelden.

Verzoeker betoogt dat hij door afwezigheid de door de heer Giancio belegde vergadering van 22 augustus 1979, waarop het voor de CASSTM werkende personeel van de vertaaldienst van de maatregelen op de hoogte werd gesteld, niet heeft kunnen bijwonen. Dat betekent dat zijn recht op verweer is geschonden.

Met betrekking tot het gestelde détournement de pouvoir heeft verzoeker betoogd dat herplaatsingen, zoals die in verband met het incident tussen twee aan de CASSTM verbonden vertaalsters hebben plaatsgehad, willen zij niet met het dienstbelang in strijd komen, ook alleen de rechtstreeks betrokken personen, met uitzondering van getuigen of anderen, mogen betreffen.

De *Commissie* meent dat het verzoek de heer Schneider als getuige te horen, zal moeten worden verworpen. Het spreekt vanzelf dat wijzigingen in de samenstelling van een administratieve eenheid de goede gang van zaken in de dienst tijdelijk kunnen bemoeilijken.

Volgens de „Guide pratique de traducteur" moeten „la mobilité des traducteurs et la perméabilité des groupes" zoveel mogelijk zijn verzekerd.

De nadruk is dus niet eenzijdig op de specialisatie gelegd. En uit het organigram van de Nederlandse vertaalafdeling blijkt wel dat de zogenaamde „gespecialiseerde" groepen van die afdeling zich met de meest uiteenlopende zaken belast zien: een en dezelfde groep kan zich even goed hebben te verdiepen in sociale zaken als in administratie of voorlichting, terwijl een andere groep ontwikkeling, regionaal beleid en vervoersaangelegenheid te behandelen krijgt.

Niets wettigt de veronderstelling dat aan verzoekers promotiekansen afbreuk kan zijn gedaan door de omstandigheid dat hij thans op de Nederlandse vertaalafdeling werkt; de promotieprocedure van ambtenaren van het linguistisch kader wordt voorbereid door een enkele promotiecommissie die overgaat tot een vergelijkend onderzoek van de mérites der gezamenlijke ambtenaren, om het even of zij ter beschikking van een bepaalde dienst gesteld zijn.

Verzoeker verwart de begrippen „taak" en „functie"; zijn functie, in de zin waarin dit begrip in bijlage I A van het Statuut wordt omschreven, bleef ongewijzigd: hij vervult nog steeds de met zijn rang overeenstemmende functie van hoofdvertaler.

Sprekende over de gestelde schending van het discriminatieverbod, heeft de Commissie betoogd dat dit nieuwe middel volgens artikel 42, lid 2, van het Reglement voor de procesvoering niet meer mag worden opgeworpen. Subsidiair wijst zij erop dat de thans aan verzoeker opgedragen taken met zijn rang en functie in overeenstemming zijn, dat zijn tegenwoordige taakstelling zijn promotiekansen dus niet in gevaar kan brengen en dat men, zijn positie vergelijkende met die van de vertalers die aan de CASSTM verbonden bleven, derhalve niet op enigerlei discriminatie stuit.

Ook het middel volgens hetwelk de plicht van de overheid voor de belangen van haar ambtenaren te waken zou zijn geschonden, werd voor het eerst opgeworpen en dient derhalve, evenals het hiervoor besproken middel, onbesproken te blijven. In ieder geval is het ongegrond. Tijdens de vergadering van 22 augustus 1979 wees niets erop dat de ten aanzien van verzoeker en sommige van zijn collega's getroffen maatregelen werden genomen in het kader van het mobiliteitsbeleid. Ook in de op 22 augustus 1979 aan de heer Kindermann gezonden brief werd daarop in het geheel niet gezinspeeld.

Evenals de beide laatstgenoemde middelen moet ook het middel, volgens hetwelk het recht op verweer zou zijn geschonden, onbesproken blijven. Principieel mag niet worden aangenomen dat de administratie, wanneer zij een ambtenaar niet hoort alvorens te zijnen aanzien een besluit te nemen dat ernstig aan zijn belangen afbreuk kan doen, zijn recht op verweer schendt. Volgens 's Hofs jurisprudentie is dan niet het recht op verweer in het geding, doch alleen een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur (voormelde zaken 33 en 75/79).

A fortiori zou dit het geval zijn wanneer men, zoals in casu, te maken heeft met een maatregel waarbij betrokkenes terbeschikkingstelling wordt beëindigd, terwijl nergens uit blijkt dat die maatregel zijn

beroepsbelangen, in hoe geringe mate ook, kan schenden.

Met betrekking tot het gestelde détournement de pouvoir, handhaaft verweerster haar standpunt dat het incident tussen voor de CASSTM werkende vertalers gerezen, met de litigieuze maatregel niets uitstaande had. Het is voorts paradoxaal dat verzoeker aan het feit dat hij helemaal buiten dit incident stond, een argument ontleent ten betoge dat het tot zijn herplaatsing naar de Nederlandse vertaalafdeling zou hebben geleid.

Ter terechtzitting van 22 januari 1981 is de zaak door partijen bepleit.

De advocaat-generaal heeft ter terechtzitting van 19 maart 1981 zijn conclusie genomen.

In rechte

1 Bij op 21 februari 1980 ter griffie van het Hof ingediend beroepschrift heeft de heer Kindermann, ambtenaar van de Commissie van de Europese Gemeenschappen, nietigverklaring gevorderd van een besluit van de Commissie de dato 4 oktober 1979, getekend door het met Personeelszaken en Algemeen beheer belaste lid van de Commissie, de heer Tugendhat, volgens hetwelk hij per 1 januari 1980 niet langer zou werken op de afdeling IX-D-3 „Vertaling: algemene zaken", doch op de afdeling IX-D-8 „Nederlandse vertaling."

2 Na op 15 juni 1959 als hulpvertaler bij de Commissie in dienst te zijn getreden, werd betrokkene per 1 januari 1962 vast aangesteld op een post binnen de Nederlandse vertaalsectie van de nieuwe afdeling „Vertaling, vermenigvuldiging, verspreiding van documenten" van het directoraat „Interne zaken" van het Directoraat-generaal „Algemeen beheer". Tijdens zijn loopbaan werd de heer Kindermann gesteld ter beschikking van verschillende diensten, zoals het Directoraat-generaal Concurrentie. Sinds 1 februari 1970 werkte hij op de vertaaldienst van de Administratieve Commissie voor de sociale zekerheid van migrerende werknemers (Commission administrative pour la sécurité sociale des travailleurs migrants, hierna te noemen CASSTM).

3 Op 1 januari 1973 werden de vertaaldiensten der Commissie gereorganiseerd; de verschillende vertaalsecties van de oude afdeling IX-D-3 „Verta-

ling: algemene zaken", die zelf werd verheven tot directoraat (IX-D „Vertaling, documentatie, vermenigvuldiging, bibliotheek") werden afdelingen (IX-D-4 t/m 9); de vertaalsectie van de heer Kindermann werd afdeling IX-D-8 „Nederlandse vertaling".

4 Op 22 augustus 1979 werden de vertalers van de CASSTM door de heer Ciancio, directeur van het directoraat IX-D uitgenodigd voor een bespreking waarop hij hen in kennis stelde van het besluit der Commissie de „gedetacheerde" vertalers die gedurende 10 jaar op een bepaalde dienst hadden gewerkt, wederom op de centrale vertaalafdelingen tewerk te stellen. Hij deelde bij die gelegenheid mede dat het aldus omschreven beginsel in de eerste periode onder meer zou worden toegepast op de heer Kindermann, die de dag der bijeenkomst met vakantie afwezig was; de onderscheiden vertalers van de CASSTM konden te zijner tijd een desbetreffende brief tegemoet zien.

5 De brief aan de heer Kindermann was gedagtekend 22 augustus 1979 en bereikte hem op 4 september 1979. De Commissie verklaarde daarin er prijs op te stellen dat haar personeelsleden, na vrij lang op dezelfde dienst en in dezelfde functie werkzaam te zijn geweest, zoveel mogelijk en met inaanmerkingneming van het dienstbelang zou worden belast met andere, met hun statutaire positie overeenkomende taken, waardoor het personeel zijn ervaring zou verrijken. Het slot van de brief luidde als volgt: „Ik zou het dan ook op prijs stellen indien u zich, na contact met uw afdelingshoofd de heer Pignot te hebben opgenomen, op 2 januari 1980 zoudt willen vervoegen bij de heer Dallinga, die u uw nieuwe taken zal aanwijzen".

6 Op 17 september 1979 deed de heer Kindermann de heer Ciancio een nota toekomen, waarin hij het besluit van 22 augustus 1979 aanvocht. Op 3 oktober 1979 diende hij naar aanleiding van dat besluit een klacht in. Daags daarop ontving hij het door de heer Tugendhat getekend besluit, dat hem aanleiding gaf om op 12 oktober 1979 een klacht in te dienen, waarop binnen de daartoe gestelde termijn van vier maanden geen antwoord werd ontvangen.

De ontvankelijkheid

7 Verweerster betoogt dat het bestreden besluit in organieke zin geen wijziging gebracht heeft in verzoekers dienstverband, laat staan in zijn statutaire positie. Functioneel gezien hield het besluit alleen in dat hij niet langer ter beschikking van de CASSTM zou staan en met post en al van de afdeling IX-D-3 naar de afdeling IX-D-8 zou worden overgeplaatst. Ook aard en niveau van verzoekers vertaalwerk zou ongewijzigd zijn gebleven; het bestreden besluit was te beschouwen als een eenvoudige maatregel, de interne organisatie van de dienst betreffende, die hem niet kon bezwaren en zich derhalve niet leent voor nietigverklaring in de zin van artikel 91 van het Statuut.

8 Al moge een besluit als het onderhavige de materiële belangen of de rang van een ambtenaar niet raken, in aanmerking genomen de aard van de functie en de omstandigheden kan het nochtans aan de immateriële belangen en de toekomstmogelijkheden van het betrokken personeelslid afbreuk doen. Het mag er dan ook niet a priori voor worden gehouden dat zulk een besluit betrokkene niet kan bezwaren.

9 Het beroep is derhalve ontvankelijk te achten.

Ten principale

10 Van zijn tegen het bestreden besluit gerichte middelen heeft verzoeker er, in het stadium van de mondelinge behandeling, uiteindelijk slechts twee gehandhaafd, onderscheidenlijk inhoudende schending van artikel 7, lid 1, van het Statuut — welke schending enerzijds zou zijn gelegen in de omstandigheid dat de in genoemde bepaling voorziene overplaatsingsprocedure niet zou zijn geëerbiedigd en anderzijds in het feit dat het besluit niet aan het dienstbelang zou beantwoorden — en détournement de pouvoir.

11 Bestudering van middelen en weren leert dat partijen verdeeld worden gehouden over de vraag hoe de bestreden handeling moet worden gekwalificeerd. Verzoeker meent dat er te zijnen aanzien een overplaatsingsmaatregel is genomen als bedoeld in artikel 7 van het Statuut, terwijl de gang van zaken volgens de Commissie formeel op herplaatsing en functioneel op beëindiging van een terbeschikkingstellingsmaatregel zou neerkomen.

12 Vooraf zij opgemerkt dat er volgens de systematiek van het Statuut van overplaatsing stricto sensu slechts mag worden gesproken wanneer een ambtenaar een vacante post komt vervullen. Bij iedere overplaatsing in de eigenlijke zin des woords dienen de formaliteiten, voorgeschreven in de artikelen 4 en 29 van het Statuut, te worden nageleefd. Zij gelden daarentegen niet wanneer een ambtenaar wordt herplaatst, omdat er dan geen vacature ontstaat.

13 Blijkens het dossier heeft, waar betrokkene met zijn ambt is overgeplaatst, het te zijnen aanzien genomen besluit geen vacature doen ontstaan, zodat het niet als een overplaatsing in de zin van het Statuut is te beschouwen. Verzoeker bedient zich in zoverre niet van de juiste terminologie.

14 Deze kwalificatie van het besluit doet evenwel aan de draagwijdte van verzoekers betoog niet af. Naar de Commissie zelf — blijkens een zich in het bestreden besluit weerspiegelende vaste praktijk — erkent, gelden voor herplaatsingsbesluiten zo goed als voor overplaatsingsbesluiten, wat de eerbiediging van de rechten en rechtmatige belangen der betrokken ambtenaren betreft, de regelen van artikel 7, lid 1, van het Statuut, des dat ambtenaren alleen in het dienstbelang — en met eerbiediging van de gelijkwaardigheid der functies — kunnen worden herplaatst. Bij een bespreking van de door verzoeker opgeworpen middelen dient men zich derhalve te laten leiden door de beginselen, in artikel 7, lid 1, omschreven.

15 Het hiervoor overwogene in aanmerking genomen, behoeft, wat het eerste middel betreft, nog slechts de grief volgens welke het dienstbelang zou zijn geschonden, te worden besproken.

16 Verzoeker stelt dat het bestreden besluit met miskenning van het dienstbelang zou zijn genomen. Met een reorganisatie van de dienst stond het in geen enkel verband en uit niets zou blijken dat de getransfereerde post in het dienstbelang beter in verzoekers nieuwe afdeling (IX-D-8) kon worden ondergebracht dan in zijn oorspronkelijke afdeling (IX-D-3).

17 Dit argument moet worden verworpen: in 's Hofs jurisprudentie is aan de instellingen van de Gemeenschappen een ruime discretionaire marge inge-

ruimd, als het erom gaat hun diensten te organiseren in overeenstemming met de taken die eraan worden toevertrouwd en het te hunner beschikking staand personeel met inachtneming van die taken tewerk te stellen. Dat de Commissie bij het nemen van het omstreden besluit de aan die bevoegdheid gestelde grenzen zou hebben overschreden, is niet gebleken.

18 Dezelfde redenen dienen te leiden tot verwerping van de door verzoeker subsidiair voorgedragen argumenten, waarin het ging om de negatieve consequenties waartoe zijn vertrek voor de goede gang van zaken op de vertaaldienst van de CASSTM zou leiden en om het feit dat hem niet bekend was dat het vertalend personeel dat op de afdeling IX-D-8 werkte, versterking behoefde.

19 Het eerste middel dient derhalve te worden verworpen.

20 Het tweede middel moet worden verworpen op grond dat het door de Commissie genomen herplaatsingsbesluit hiervoor met het dienstbelang in overeenstemming werd bevonden, zodat er van détournement de pouvoir geen sprake kan zijn.

De kosten

21 Volgens artikel 69, lid 2, van het Reglement voor de procesvoering wordt de in het ongelijk gestelde partij in de kosten verwezen.

Blijkens het dossier is verzoeker van het besluit van 22 augustus 1979 tot wijziging van zijn dienstverband op de hoogte gebracht door zijn voor de CASSTM werkzame collega's, die daarvan op de door hem niet bijgewoonde bijeenkomst hadden vernomen. Aangezien de Commissie ervoor had kunnen zorgen allereerst verzoeker te informeren, dient de Commissie te worden verwezen in een gedeelte der door verzoeker gemaakten kosten, begroot op vijftig procent.

Voor het overige blijven volgens artikel 70 van het Reglement voor de procesvoering, de kosten door de instellingen gemaakt wegens door personeelsleden der Gemeenschappen aanhangig gemaakte beroepen, ten laste van de Gemeenschappen.

HET HOF VAN JUSTITIE (Eerste kamer),

rechtdoende:

1. **Verwerpt het beroep;**

2. **Verstaat dat de Commissie haar eigen kosten zal dragen, alsmede vijftig procent van de door verzoeker gemaakte kosten.**

Koopmans O'Keeffe Bosco

Uitgesproken ter openbare terechtzitting te Luxemburg op 21 mei 1981.

Voor de griffier
J. A. Pompe
adjunct-griffier

De president van de Eerste kamer
T. Koopmans

CONCLUSIE VAN DE ADVOCAAT-GENERAAL G. REISCHL VAN 19 MAART 1981 [1]

Mijnheer de President,
mijne heren Rechters,

De zaak waarin ik thans heb te concluderen, is door de heer J. Kindermann tegen de Commissie aanhangig gemaakt. Als Nederlandstalig hoofdvertaler was hij van 1 februari 1970 tot en met 31 december 1979 werkzaam als lid van de gespecialiseerde vertaalafdeling, verbonden aan de Administratieve Commissie voor de sociale zekerheid van migrerende werknemers (Commission administrative pour la sécurité sociale des travailleurs migrants — CASSTM), een in de artikelen 80 en 81 van 's Raads verordening

1 — Vertaald uit het Duits.